

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΗΣ ΟΖΕΡΑΙΝΣ.

(Συνέχεια Ἰδε φυλλάδ. 51).

νὰ τίκηται διὰ μίαν κατσευασμένην ἀπόφασιν της, τὴν ὁποῖαν ἴσως ἐγὼ ὑπὲρ πάντα ἄλλον οἰκτεῖρω. Πρέπει, τέκνον μου, νὰ ἀναχωρήσητε ὀχι αὐρίον, ἢ μετὰ τινος ἡμέρας, ἀλλὰ σήμερον, ἀμέσως πρὶν μάθωσιν εἰς τὸν πύργον ὅτι ἤλθετε εἰς Ὀζεραίνην.

Ἡ ἀποστροφή αὕτη παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ Ἀλφρέδου ἀποτέλεσμα ἀντίθετον ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐπερίμενον ἦ Κ. Λαμβέρτου, διότι ὑπέθεσεν ὅτι ἡ Καλὴ Γυναῖκα, ἥτις ἐκέκτητο ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Ἀδελαΐδος, καὶ ἐγνώριζε κάλλιον παντὸς ἄλλου κατὰ βίθας τὴν καρδίαν της, προσέβλεπε μετὰ φρίκης εἰς τὴν πιθανότητα τοιαύτης συνεντεύξεως.

— Κυρία Λαμβέρτου, ὑπέλαβε με φωνὴν ἱκετευτικήν, μὴ μοῦ ζητήτε περισσότερον ἀφ' ὅ, τι δύναμαι νὰ πράξω. Φθονεῖτε λοιπὸν μὴ ἀναπνεύσω καὶ ἐγὼ ἐπὶ τινος ἡμέρας τὸν ἀέρα, ὃν ἐκείνη ἀναπνέει, καὶ μὴ ζητήσω νὰ τὴν ἴδω ἀκόμη ἅπαξ.

— Τότε λοιπὸν δὲν τὴν ἀγαπᾶτε, εἶπε ξηρῶς ἡ Καλὴ Γυναῖκα, δὲν τὴν ἠγαπήσατέ ποτε, ἂν διὰ ματαίαν μιᾶς στιγμῆς εὐχαρίστησιν διακινδυνεύητε ὅλην τὴν εὐτυχίαν της. . . Ἀλλ' ὀχι, Κ. Δουκλέρκ, εἴσθε ἀγαθὸς καὶ μεγάλθυμος, τὸ ἤξεύρω, εἴσθε ἐγωῖστές, καὶ τὸ εἶπον ἄλλοτε πολλάκις ὅταν ἠδυνάμην νὰ ὀμιλῶ περὶ ὑμῶν πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τὸν ἀτυχῇ μου Γουστάβον. Ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον θέλετε καταβάλλει εἶνε ὄντως ἐπίπονος· ἀλλ' ἔσεται ἀξιεπαινος. Θὰ τὸν ἀγνοῇ ἐκείνη, ἀλλ' ἐγὼ, ἥτις θὰ τὸν γνωρίζω, ἔσομαι ὑμῖν εὐγνώμων καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν καὶ θὰ ἐπικαλοῦμαι ὑπὲρ ὑμῶν ὅλας τὰς εὐλογίας τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Ἀλφρέδος ἐδίσταζε, διότι οἱ μειλίχιοι καὶ ραταπειστικοὶ λόγοι τῆς Σουσάννας εἶχον εἰσχωρήσει μέχρι τῆς καρδίας του. Ἦθελε δ' ἴσως ἀποφασίσαι ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε ὁ ἀγρονόμος, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συνδιαλέξεως ταύτης εἶχε καταπολεμήσει ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ὅπως λάβῃ μέρος εἰς αὐτὴν, ἀνέκραξε, μὴ κρατούμενος πλέον.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, μητέρα, δὲν εἴσθε τόσο ὑποχρεωτικὴ εἰς τὸν νέον αὐτὸν, τὸν ὁποῖον ἀφοῦ διήνυσε δεκαπέντε λεύγας καλπάζων, κακοπιακῶς καὶ ἀποθνήσκων τῆς πείνης, θέλετε νὰ ἐκβάλητε τῆς θύρας ἐν καιρῷ νυκτὸς σκοτεινῆς, χωρὶς ἀκόμη νὰ τὸν ἀφήσητε νὰ φάγῃ ὀλίγον ἄρτον! Δὲν εἶνε

αὐτὸς τρόπος καλὸς πρὸς ἓνα ξένον, ὅστις ἤλθε νὰ σὰς ζητήσῃ φιλοξενίαν. Νὰ μὴ ὑπάγῃ ὁ Κ. Ἀλφρέδος εἰς τὸν πύργον, τὸ ἐννοῶ, μ' ὅλον ὅτι δὲν βλέπω τί κακὸν ἤθελε προξενήσῃ εἰς τὴν νέαν κυρίαν μᾶς, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑποφέρω ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν, χωρὶς νὰ σταθῇ ἡμέρας τινὰς νὰ διασκεδάσῃ ἐνταῦθα. Κάνεις δὲν θὰ τὸν ἀναγνώριση, καὶ ἂν προσλάβῃ κἀνὲν φαντασιῶδες ὄνομα, ἡ παρουσία του εἰς τὴν ἔπαυλιν δὲν θὰ κινήσῃ οὐδενὸς τὴν περιέργειαν. . . ἄλλως τε σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἐσπέρας θὰ κυνηγῶμεν, ὥστε δὲν θὰ ἔχῃ καιρὸν, οὐδ' ἐπιθυμίαν νὰ περιφέρηται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Μὴ ἤσθε, μῆτερ μου, τόσο ἄδικος· διότι θὰ ἦτον αἰσχος δι' ὑμᾶς νὰ διώξωμεν ἄνθρωπον ὅστις ὡς αὐτὸν, ἐκ φιλίας ἔρχεται εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ἡ Καλὴ Γυναῖκα παρετήρησε τὸν υἱὸν της με ἥθος περίλυπον καὶ εἶπεν, ἀνανεύουσα.

— Ὅμιλεῖς οὕτω, Διονύσιε, διότι δὲν γνωρίζεις ὅποια δύνανται νὰ ᾔνη αἱ ὀλέθριαι συνέπειαι τοιαύτης ἀφροσύνης· ἀγνοεῖς ὅτι οἱ Λαμβέρται ὀφείλουσι νὰ θυσιάσωσιν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας καὶ εἰρήνης τῶν Σαινσομόν καὶ αὐτὰ τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. . . Πτωχὲ Διονύσιε, ἐξακολούθησεν ἀποστρέφουσα μετὰ λύπης τοὺς ὀφθαλμούς, ἴσως δὲν θὰ μείνης πολὺν καιρὸν εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ὀζεραίνης, καὶ προτιμότερον εἶνε βεβαίως ὁ ξένος μᾶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν ταύτην, πρὶν ἢ συμφορὰ ἐνσκήψῃ ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ ἀγρονόμος ὠχράσε, καὶ μ' ὅλην τὴν δύναμιν σωματικὴν του κατὰστασιν, νευρικὴ ταρχὴ ἐτάραξε τὰ μέλη του.

— Μητέρα, ἠρώτησε με φωνὴν ἡλλοιωμένην, μὴ ἠκούσατε νὰ ὀμιλῶσιν εἰς τὸν πύργον περὶ τῆς ἐκμισθώσεως, ἥτις λήγει μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας; Ὁ κύριος δὲν θέλει νὰ τὴν ἀνανεώτῃ εἰμὴ με ὄρους. . .

— Δὲν θέλει νὰ τὴν ἀνανεώσῃ διόλου, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα στενάχασα.

Ὁ Διονύσιος ἔμεινεν ἀκίνητος, με ὀφθαλμούς αὐχμηροὺς καὶ ἀτενεῖς, ὡς εἰ δὲν ἐνόησε τὸ ἀπαίσιον τοῦτο νέον.

Ὁ Διονύσιος Λαμβέρτος ἔμεινε πρὸς ὥραν ὡς κεραυνόπληκτος.

— Εἶνε ἀδύνατον, μῆτέρ μου! εἶπε τέλος με φωνὴν βραχείαν, ἀπατάσθε! . .

— Οὐδόλως ἀπατώμαι, ὑπέλαβεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα περίλυπος. Δὲν θέλουσι πλέον ἡμᾶς, μᾶς διώκουσιν, ἐντὸς ὀκτῶ δὲ ἡμερῶν πρέπει νὰ ἐγκαταλεί-

πώμεν τὴν ἑπαυλιν ταύτην, ἐν ἣ σὺ μὲν ἐγεννήθης, ἐγὼ δὲ διήλθον πολλὰς ἡμέρας σκυθρωπὴ καὶ ὀλίγας γαλήνιαις. . . Ὁ αὐθέντης, πρὸ μικροῦ μᾶς εἶπεν ὅτι ἐκαμε συμφωνίαν μετ' ἄλλον ἀγροῦ ὁμον. — Ὁ αὐθέντης, ναί! ἀλλ' ἡ κυρία, ἡ ἀληθὴς κυρία, ἡ Ἀδελφίς δὲ Σαινσομόν;

— Μία γυνὴ πράττει καὶ δειλὴ δύναται νὰ ἔχη ἄλλας θελήσεις παρὰ τὰς τοῦ συζύγου της; Ἡ Ἀδελφίς παρεκάλεσεν, ἔκλαυτον, ἀλλ' οὐδὲν ἐπέτυχε, καὶ ἐγὼ ἠνγκυάσθην νὰ τὴν παρακαλέσω ὅπως μὴ διακινδυνεύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ πρόσελκύσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ συζύγου της, ἐπαναλαμβάνουσα τὰς ἀγρόνους προσπάθιας της.

— Δι' ὑμᾶς, κύριε εἶνε πολὺ καλὸν μῆτὲρ μου, εἶπεν ὁ ἀγρονόμος μετ' ἐπιπλάστον γαλήνην, ἀλλὰ πρὶν ἀποσυρθῶ τῆς ἐκμισθώσεως κτήματος, τὸ ὅποιον ἐξωγόνησα διὰ τῶν ἰδωμένων μου, καὶ τὸ ὅποιον θεωροῦμεν σχεδὸν ὡς ἰδικόν μας, ἔπρεπεν ὁ ξένος αὐτὸς νὰ μοὶ δώσῃ τοῦλάχιστον εὐλογοφανεῖς τινὰς λόγους. . . Δὲν ἠμπορεῖ νὰ με διώξῃ, ὡς ἕνα ἀπλοῦν γεωργόν, καὶ ἂν ἔχῃ αἰτίαν παρόντων κατ' ἐμοῦ, ὀφείλει νὰ ἔλθῃ κατὰ πρόσωπον νὰ μοὶ τὴν εἴπῃ καθαρῶς, ὡς κάμνουν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦλθεν, οὐδὲ τολμᾷ βεβαίως ὁ ἄθλιος νὰ ἔλθῃ.

— Ἀλλὰ ποῖον ἄλλην αἰτίαν ζητεῖς νὰ σοὶ εἴπῃ εἰμὶ ὅτι ἡ θέλησίς του εἶνε τοιαύτη καὶ ὅτι τὸ συμφέρον του ἀπαιτεῖ τοιαύτην μεταλλαγὴν; Δὲν εἶνε ὁ κύριος, καὶ δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ κατ' ἀρέσκειαν τὰ κτήματά του; Ἔμεθα πολὺ ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν οἰκογένειαν Σαινσομόν, ὥστε ὁ νέηλος αὐτοῦ μᾶς ἐμίσησεν, οὐ μόνον, καὶ πρὸ πολυῦ ἤδη χρόνου προσεῖδον ὅτι μᾶς συμβαίνει σήμερον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ μᾶς μισεῖ, Διονύσιε, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν ἀγαπήσωμεν ὡς ἡγαπήσαμεν τοὺς ἄλλους, καὶ μᾶς θεωρεῖ ὡς ἐχθρούς ὥστε ἀντὶ νὰ ἀσπάζωμεν κατὰ δυστυχίας ἀνεπανορθώτου, πρέπει νὰ υποβληθῶμεν εἰς αὐτὴν ἀγογγύστως.

— Ὁ λόγος οὗτος ἐξήρακεσεν ὅπως ἐξάψῃ τὴν μόλις συνεχομένην ὀργὴν τοῦ ἀγρονόμου μετ' οὐκ ὀλίγον ὀργήν.

— Ἐγὼ νὰ υποβληθῶ εἰς τὴν ταπείνωσιν ταύτην! ἀνέκραξε κτυπῶν διὰ τῆς πυγμῆς τὴν τρύπεζαν ἥτις καὶ συνετρίβη ἐκ τοῦ κτυπήματος. Ἐγὼ νὰ παραιτήσω τοὺς ἀγροὺς τούτους, οὓς ἔσπειρα, τὰ δένδρα ταῦτα, ἃ ἐφύτευσα, τὰ ζῶα ταῦτα ἀεῖδον γεννώμενα καὶ διὰ τῆς χειρὸς μου ἐξέθρεψα!

καλλίον πῦρ νὰ πέσῃ ἐξ οὐρανοῦ καὶ κατακαύσῃ τὴν ἑπαυλιν ταύτην ὥς ἐκὰς τὸν πόδα κατωθεν τῶν θεμελίων της! Δὲν θὰ τὴν ἀφήσω ποτὲ, ὁ ἀντιστῶν. . . ἂς ἔλωσιν ὅλοι, δὲν τοὺς φοβοῦμαι. Ὅχι νὰ μ' ἐπάρουν ὅλοι οἱ διάβολοι, δὲν θὰ παραιτήσω τὴν ἑξουσίαν, ὡς εἰς φαῦλος ἐκμισθωτὴς τὸν ὅποιον διώκουν αἰσχροῦς διότι δὲν πληρῶνει τὸ ἐκμισθωτὴν του! . . . Ἐν πῶν δικαιοῦματι αὐτοῦ ὁ ἀθλιος θηλυδρία δίδει διαταγὰς ἐδῶ; Δὲν εἶνε αὐτοῦ Σαινσομόν! Δὲν συνεθέμεθα συμβόλαιον μετ' αὐτοῦ, καὶ δύναται νὰ τοῦ ῥίψῃ καμμίαν σφαῖραν εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς εἰς ἕνα κύμα τῆς ὁδοῦ, ὅστις εἰς οὐδὲν ἀνήκει. . . Ὅχι τὸν φονεύσω, νὰ ἰδῇτε ὅτι θὰ τὸν φονεύσω!

Ἡ ὀδὴν καὶ ἡ ἀνάγκη εἶχον διαστρέφει τοὺς χαρακτῆράς του. Ἐτίλλε τὴν κόμην, ἐκτύπη διὰ τοῦ ποδὸς τὴν γῆν, ἐπλήγωνε τὸ στήθος του. Οἱ δεισιδύνατοι νὰ μὴ τρέμῃ ἐνώπιον τῆς φρενήτιδος του ταύτης, καὶ ὁ Ἀλφρέδος παρτήρητε με εἰδὸς τι φρίκης τὸ τρομερὸν ἀποτέλεσμα τὸ ὅποιον παρήγον τὰ πάθη εἰς τὸν βωμάλειον αὐτὸν χωρὶκόν. Ἐν τούτοις ἡ Κ. Λαμβέρτου οἶκτον μόνον ἐφάνη ἐμπνευσμένη διὰ τὴν ὀδὴν του καὶ περιβαλοῦσα διὰ τῶν δύο ἀσθενῶν καὶ ἐρρυτιδωμένων χειρῶν της τὰς τυλῶδεις χεῖρας τοῦ υἱοῦ της, πῶ εἶπε μετὰ περιπαθοῦς ἐκφράσεως συμπαιθείας. Δυστυχῇ Διονύσιε! δυστυχῇ Διονύσιε!

Τὸ ἀπλοῦν τοῦτο τεκμήριον τῆς μητρικῆς συμπαιθείας ἔδωσεν ἑτέραν διέθυσιν εἰς τὰ παραχώδη αἰσθήματα τοῦ ἀγρονόμου. Δύο θαλερὰ δάκρυα ἐξέβυσσαν βραδέως ἐπὶ τῶν ἡλιοκαῶν πρεσιῶν του καὶ ἐν παραφορᾷ θλίψεως ἀνέκραζεν.

— Ὅχι μόνον δι' ἐμὲ ὀργίζομαι διὰ τὴν ἀδικίαν ταύτην, ἀλλὰ καὶ διὰ σᾶς, μῆτὲρ μου. Ἀρμύζει τάχα εἰς τὴν ἡλικίαν σας νὰ ὑπάγωμεν νὰ ζητῶμεν μακρὰν ἔσως ἄλλην κατοικίαν, ἄλλους φίλους, ἄλλον τόπον; Τί θὰ γίνωσιν ὅλοι οἱ πτωχοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς τῶν περιγύρων; ποῖος τοῦ λοιποῦ ἀνθ' ὑμῶν θέλει τοὺς συνδράμει καὶ τοὺς περιποιεῖται; Αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶνε τρελλός, μὰ τὴν πίστιν μου. Τὸν μισοῦσιν ἤδη ὅλοι οἱ γείτονες, καὶ ἡ ἀθλία διχωγὴ του πρὸς ἡμᾶς; Ὅχι τὸν κατάστησιν τοσαῦτον ἐπαχθῆ, ὥστε δὲν θὰ τολμᾷ νὰ κάμῃ ἐν βῆμα εἰς τὰ κτήματά του, χωρὶς νὰ πάθῃ κακόν τι. Τὴν νύκτα θὰ κόπτωσι τοὺς σίτους του καὶ θὰ βλάπτωσι τὰ δένδρα του θὰ τὸν μεταχειρίζονται ὡς ἐχθρὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου, καὶ ἂν τολμᾷ νὰ φαίνεται τὴν

κυριακὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θὰ πῶ ῥίπτωσι λίθους, καθὼς ἔκχμον ἐκείνου τοῦ ἰδιοκτιότητος τῆς Πιχεβέλλης ὅστις ἐμαχαίρωσε τὸν ἀγρονόμον του. — Σὲ παρκαλῶ, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα με ὕψος ἱκετευτικὸν δὲν ἐπιθυμῶ ἡ ἀναχωρήσας μου ἐκ τῆς Ὁζεραίνης νὰ ἔχῃ διὰ τὸν σύζυγον τῆς Ἀδελφαῖδος Σκισσομόν τὰς λυπηρὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας λέγεις ὑποσχέσθαι μοι λοιπόν, ὅτι θὰ εἴπῃς εἰς ὅλους τοὺς φίλους σου ὅτι παραιτεῖς τὴν ἑπαυλὶν ἐκουσίως, καὶ ὅτι ὁ αὐθέντης δὲν μὰς ἔλαβε τίποτε.

Ὁ ἀγρονόμος τὴν ἐθεώρησε με ὕψος ἐκπλήξσεως, ὡς εἰμὴ ἐπίστευεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον τῆς ἀποσιώσεως.

— Ὁ δὴχβυλὸς νὰ μὲ ἐπάρῃ, ἀν δῖνομαι ποτὲ νὰ εἶπω τοῦτοτον ψεῦδος, ἀνέκραξε πηδῶν ἐπὶ τῆς ἑδρας του. Ἀκούσατε, μῆτέρ μου, σὲς εἰσθε μία σοφὴ καὶ ἀγία γυνὴ, σὲς δύνασθε ν' ἀποδώσῃτε καλὸν ἀντὶ κακοῦ, αὐτὸ δὲν με πειράζει. . . Ἄλλ' ἐγὼ, βλέπετε, δὲν ἔχω μῆτε τὴν γενναϊότητα, μῆτε τὴν ἀρετὴν τοῦ νὰ συμβῶμαι τοιαύτη πράγματ'· καὶ ἂν μὲ διεμέλιζον εἰς τέσσαρα τεμάχια δὲν θὰ ἐδύναμην νὰ εἶπω ψεῦδος. Δὲν τὸ κάμνω, ὅχι, εἰς τὴν ζωὴν μου, δὲν τὸ κάμνω!

Ἡ Καλὴ Γυναῖκα δὲν ἦτον ἀναμιφιδόλως συνειθισμένῃ νὰ βλέπῃ τὸν υἱὸν τῆς τοσοῦτον ἐνεργητικῶς ἐναντιούμενον εἰς τὰς θελήσεις τῆς, διότι εἶπε μετ' ἐκπλήξσεως ἀναμίκτου λόγης.

— Διονύσιε, δύνασαι νὰ ὁμιλῇς εὐτὼ πρὸς ἐμὲ, τὴν μητέρα σου, καὶ ἐνώπιον ἐνὸς ξένου ἀκόμῃ; Ὁ ἀγρονόμος ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀλφρέδον Δουκλέα, ὅστις ἦτο μάρτυς, σιωπηλὸς καὶ περὶ τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης ἐξηγήσεως.

— Ὁ Κύριος Ἀλφρέδος, εἶπε, γνωρίζεις ὅτι σὰς ἀγαπῶ καὶ σέβομαι, μῆτέρ μου, καὶ τοῦτο τῷ ἔλεγον πρὸ μικροῦ, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ κατακρίνῃ, πιστεύω, αὐτὸς διὰ τὸ μίσός μου κατὰ τοῦ ἐνσάρκωμένου αὐτοῦ διαβόλου τῆς Ὁζεραίνης.

Ταῦτα ἐκείνου εἰπόντος, ὁ Ἀλφρέδος ἐνόμισεν ἀναγκαῖον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν μεταξύ μητρὸς καὶ υἱοῦ ὁμιλίαν ταύτην.

— Συμμερίζομαι ὑπερβαλλόντως τὴν σφοδρὰν λύπην σας, Διονύσιε, εἶπε μετὰ συμπαθείας, καὶ ἐννοῶ πόσον ἡ θυσία, ἣν σὰς ζητεῖ ἡ μήτηρ σας εἶνε σκληρὰ δι' ὑμᾶς. . . Ἀλλὰ διατί νὰ ἀπελπίζησθε; Τί λυπεῖσθε εἰς τὴν Ὁζεραίνην, ἀφοῦ πλέον ὅλοι ἐκεῖνοι οἵτινες σὰς ἠγάπων κείνται ἐν τῷ τάφῳ; Ἀκούσατε, σήμερον δύναμαι νὰ δια-

θέσω τὴν οἰκογενειακὴν μου περιουσίαν καὶ εἰς ἀποστασιν ὀλίγων λευγῶν ἀπ' ἐδῶ, ἔχομεν μίαν ἑπαυλὶν πολὺ πρὸς τὴν Ὁζεραίνην. — Ἐκεῖ θὰ ἦσθε περισσότερον κύριος παρ' ἐμὲ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ἀλφρέδε, εἶπεν ὁ ἀγρονόμος εὐγνωμόνως, εἰσθε ἄνθρωπος ἀγαθός, σὲς, καὶ πάντοτε ἐσκαπτόμην, ὅτι θὰ ἤμειθα πολὺ εὐτυχεστεροὶ εἰς τὴν Ὁζεραίνην ἂν ἦσθε εἰς τὴν θείαν τοῦ ὑποκριτοῦ αὐτοῦ. . . Δὲν δύναμαι ὁμῶς νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν σας, διότι δὲν πιστεύω, ὡς ἡ μήτηρ μου, ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀπώλετο διὰ τὴν ἑπαυλὶν τῆς Ὁζεραίνης. Ὁ Γρανσάμ θὰ συλλογισθῇ πολὺ πρὶν ἀποπέμψῃ τὸν Διονύσιον Λαμβέρτον καὶ τὴν Καλὴν Γυναῖκα.

Ἡ Σουστάννα ὕψωσε τὴν κεφαλὴν περιλύπως με ὕψος ἀμφιβολίας.

— Δὲν θὰ τολμήσῃ! ἀνέκραξεν ἐντονώτερον ὁ ἀγρονόμος, δὲν θὰ τολμήσῃ διότι γνωρίζω ὅτι εἶνε χυῖνος καὶ θὰ φοβηθῇ νὰ ἐκτεθῇ ἀπέναντί μου. Ἀκούσατε, κύριε Ἀλφρέδε, ἐξηκολούθησεν ἀποτόμως καὶ στερραφὲς πρὸς τὸν ξένον, δὲν θὰ σὰς κρύψω ἤδη ὅτι θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν ἀναχωρήσῃτε ἐντεῦθεν, χωρὶς νὰ παίξῃτε καὶ ἐν καλὸν παιγνίδιον εἰς αὐτὸν τὸν ἄθλιον. Δὲν γνωρίζω τί κάμνει με τὴν νέαν κυρίαν μας, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζω εἶνε ὅτι δὲν σας ἐλητημόνησεν, ὅσον ὑμεῖς φρονεῖτε. Σὰς εἶπον ὅτι αὕτη ἦτο γαλήνιος, ἤθελα νὰ εἶπω περίλυπος, ὅτι ἦτον ὑπομονητικὴ, ἤθελα νὰ εἶπω δυστυχὴς! Ἡ μήτηρ μου θὰ τὸ ἀρνῇθῃ, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Ἀδελφαῖς δὲ Σαινσομὴν λυπεῖται διότι ἐνυμνεύθη ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ, καὶ θὰ λυπηθῇ ἀκόμῃ περισσότερον ἅμα μάλιστα ὅτι εἰσθε ἐδῶ.

— Σιώπησε, υἱέ μου, σιώπησε! ἀνέκραξεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα μετὰ ταραχῆς.

— Σὰς λέγω ὅτι σὰς ἀγαπᾷ ἀκόμῃ, ὑπέλαβεν ὁ ἀγρονόμος παραφερόμενος ἐκ τοῦ μίσους του δὲν ἠγάπησεν ἄλλον πλὴν ὑμῶν, καὶ ἡ μήτηρ μου, εἰς ἣν ἐμπιστεύεται τὰ πάντα, θὰ σὰς τὸ ὁμολογήσῃ, ἂν θέλῃ νὰ φανῇ εἰλικρινής. Ὁ Γρανσάμ ὑποπτεύει τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν ἐμάνθανεν ὅτι εἰσθε ἐδῶ, ἤθελεν ἀποθίνειν ἐκ τῆς ζηλοτυπίας του. Δάβετε μόνον τὸν κόπον νὰ ὑπάγῃτε εἰς τὸν πύργον καὶ βλέπετε τί θὰ συμβῇ.

Τὴν θετικὴν ταύτην διηκολογίαν ἀκούσας ὁ Ἀλφρέδος, ἠγέρθη μετὰ ζωηρότητος καὶ ἀνέκραξεν. — Εἶνε τοῦτο δυνατόν! Διονύσιε, μὴν ἀπατάσθε; Ἐγνωρίζον ἐτι ἡ Ἀδελφαῖς δὲν ἐδύνατο τόσον τα-

χέως νά λησμονήσῃ τὰς ἐπισήμους ὑποσχέσεις ἃς ἔκαμεν ἐνώπιον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τοῦ Θεοῦ. Εἶνε δυστυχῆς, λέγετε; Ἀναμφιβόλως ἐν τῷ γάμῳ τοῦτῳ ὑπάρχει αἰσχροτής τις ἐκ μέρους τοῦ φαύλου αὐτοῦ Γρανσάμ. . . Λοιπὸν θὰ τὴν ἴδω, θὰ μάθω παρ' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν, καὶ δυστυχία εἰς αὐτὸν, ἂν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ διὰ τινος ψεύδους.

— Τὸν ἀκούεις; εἶπεν ἡ Σουσάννα μετ' ἀπελπισίας ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν υἱὸν τῆς· ἐννοεῖς ὁποῖων δυστυχιῶν δύνασαι νὰ γείνης παραίτιος; Διονύσιε, δύνασαι νὰ μὴ μεταμεληθῇς διὰ τοὺς ἄφρονες λόγους τοὺς ὁποίους ἐπρόφερες;

Εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἀλφρέδον, ὑπέλαβε μὲ τόνον ἱκετευτικόν.

— ὦ! μὴ τὸν πιστεύητε, κύριε Δουκλέρκ, ἀπατᾶται, παραφέρεται. Τὸ μῖσος καὶ ἡ ὀργὴ τὸν παρασύρουσιν, οὐδὲν εἶδεν, οὐδὲν ἤκουσεν. . . Ἡ Ἀδελαΐς εἶνε σύζυγος τρυφερά καὶ ὑποταταγμένη· ἀγαπᾷ, σέβεται τὸν πατέρα τοῦ τέκνου τῆς. . . Ἄν αἱ ἄφρονες παρορμήσεις τοῦ υἱοῦ μου σᾶς πείσωσι νὰ ταραξήτε τὴν ἀνάπαυσιν τῶν κυριῶν μας θὰ τὸν καταρῶμαι ὅσον ζῶ.

Ὁ ἀγρονόμος εἰς τὸν λόγον τοῦτον ὕψωσε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Μῆτέρ μου, εἶπε μετὰ περιαλοῦς ἀπλότητος, ὅτι λοιπὸν εἶπον εἶνε τόσῳ κακόν;

— Ἐκαμες πράξιν κακὴν, υἱέ μου, ἀπεκρίθη ἡ Σουσάννα.

Οὐδέποτε ἡ Καλὴ Γυναῖκα μετεχειρίσθη τὸν Διονύσιον μετὰ τοσαύτης σκληρότητος, ὥστε οὗτος λησμονήσας πᾶσαν ἄλλην θλίψιν, ἐφάνη βαθέως συγκεκνημένος. Ἄφπσε λοιπὸν τὴν κεφαλὴν του νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ὀλολυγμοὶ μύχιοι ἐξῆλθον τοῦ στήθους του. Βαθεῖα δ' ἐπεκράτησε τότε σιωπὴ.

Οἱ ὑπρέται καὶ αἱ θεράπαιναι, αἵτινες ἐπερίμενον εἰς τὸ παρακεῖμενον δωμάτιον ὅπως οἱ κύριοί των σκεφθῶσι καὶ περὶ τοῦ δεῖπνου, ἤκουσαν μεμονωμένας τινὰς λέξεις ἐκ τῆς συνομιλίας ταύτης. Τινὲς ἐλθόντες ἔρριψαν διὰ τοῦ κλειθροῦ βλέμμα ἐταστικὸν ἐν τῷ δωματίῳ, ἀλλὰ πάντοτε αἱ κραυγαὶ καὶ τὸ σύνοφρυ τῶν συνδιαλεγομένων τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ὀπισθοχωρήσωσιν. Ἡ σιωπὴ λοιπὸν, ἥτις ἐπεκράτει τότε, τοὺς ἐπίσειεν ὅτι ἦτον ἡ κατάλληλος στιγμή ἵνα ἔλθωσι ν' ἀναγγεῖλωσιν ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἑτοιμον. Ἡ μάγειρος Λουίζῶν, ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ, ἐν τῇ θέᾳ ὅμως τῆς κατηρείας, ἥτις

ἐπεσκίαζεν ὅλων τὰ πρόσωπα, δὲν ἤξευρε τί νὰ εἴπῃ, ἀλλ' ἔμεινε σιωπηλὴ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐνῶ οἱ ὑπρέται τῆς ἐπαύλειος παρετήρουν ἀπλήστως ἀπὸ τὴν φλιάν τῆς θύρας.

— Λοιπὸν, Λουίζῶν, ἠρώτησεν ἡ Κ. Λαμβέρτου μετ' αὐστηρότητος, τί θέλεις;

— Κυρία! . . ὑπετονθόρισεν ἡ δύστηνος καὶ ἀγροῖκο; γυνή, καὶ οὐδὲν ἄλλο εἶπε.

— Τί θέλει; ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ ἀγρονόμος με φωνὴν θροντώδη καὶ ἐγειρόμενος; θέλει αὐτὴ καὶ οἱ ἄλλοι νὰ μάθωσι πῶς ὁ κύριός των κλαίει; θέλουσι νὰ ἴδωσι τὸν Διονύσιον Λαμβέρτον χύνοντα δάκρυα, ὡς παιδίον τὸ ὁποῖον ἐδάσῃ; Καλὰ, ἂ; ἴδωσιν, ἀλλ' ἂς σπεύσωσι, διότι ἔχω ἀκόμη ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς ἀρχείας αὐτῆς διὰ νὰ τὴν μάθω νά. .

Δὲν εἶχε δύναμιν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀλλ' ἐπεσεν πάλιν ἐπὶ τῆς ἑδρας του, κατακληφθεὶς ὑπὸ μεγαλειτέρας θλίψεως. Εἰς τὰς πρώτας δὲ λέξεις, ἡ Λουίζῶν ἔφυγε καὶ οἱ περιεργοὶ ἔκλεισαν τὴν θύραν μετ' ἐκπλήξεως. Νέα σιωπὴ ἐπεκράτησεν εἰς τὸ δωμάτιον· τέλος δὲ ἡ Κ. Λαμβέρτου πλησιάζουσα εἰς τὸν υἱὸν τῆς, τῷ εἶπε μετὰ πρᾶότητος.

— Διονύσιε, ἡ λύπη μας δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. . Ἄς συλλογισθῶμεν ὅτι ὁ ξένος μας εἶνε κεκοπιакώς, ὅτι ἔχει ἀνάγκην τροφῆς ἴσως, καὶ ἡ Λουίζῶν, νομίζω, ἤλθε νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸ δεῖπνον εἶν' ἑτοιμον.

Ὁ ἀγρονόμος προσπάθησε νὰ λαλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη καὶ διὰ νεύματος μόνον προέτρεψε τὴν μητέρα του νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ ξένου.

— Ἀλλὰ σὺ, Διονύσιε, θὰ παραδοθῇς πλέον ὀλοσχερῶς εἰς τὴν λύπην; δὲν ἐρχεσαι μεθ' ὑμῶν εἰς τὴν τράπεζαν;

Ὁ πτωχὸς Λαμβέρτος ἀνένευσε τὴν κεφαλὴν μετὰ τρόπου εἰρωνίαν ἐμφαίνοντος καὶ ἐφιθύρισε με φωνὴν ἡλλοιωμένην.

— Ἐφαγα τώρα. Καὶ ἐπανεπέσεν εἰς τὴν βαρυθυμίαν αὐτοῦ.

Ἡ Σουσάννα δὲν διεκινδύνευσε νὰ τὸν παροργίσῃ, ἐπιμένουσα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ προσεκάλεσε τὸν ξένον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Καὶ ὁ Δουκλέρκ ἐπεθύμει ν' ἀρνηθῇ τὴν πρόσκλησιν, ἀλλὰ τοσαύτῃ ἐπιτακτικότητι ἐνουπῆρχεν εἰς τὴν χειρονομίαν τῆς Κ. Λαμβέρτου, ὥστε ὑπήκουσε πάραυτα. Ὁ δὲ ἀγρονόμος ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ σκυθρωπὸς εἰς τὴν θέσιν του.

— Σκληρῶς προσεβλήθη, εἶπεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα

εισάγουσα τὸν ξένον τῆς εἰς αἴθουσαν, ἐν ᾗ ἦτο παρατεθειμένον μέτριον καὶ λιτόν δεῖπνον· ἀλλὰ γνωρίζω τὸ μέσον νὰ τὸν πρᾶυνω. Πρέπει νὰ τὸν ἀφήσω νὰ σκεφθῇ, καὶ αὐριον, εἶμαι βεβαία, θὰ τὸν πείσω νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλω. . . Ἀλλὰ σεις Κ. Δουκλέρκ, θὰ ἦθε ὁ μόνος ὅστις θ' ἀρνηθῆτε νὰ θυσιάσῃτε τι ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας τῆς Ἀδελαΐδος, δε Ξανασμόν;

— Σὰς ἐννοῶ, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλφρέδος, μὲ ὕψος σκεπτικόν, καθεζόμενος μηχανικῶς παρὰ τῇ τραπέζῃ. Λοιπὸν, συγκατανεύω καὶ ἀναχωρῶ, χωρὶς νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἴδω, χωρὶς νὰ τῇ λαλήσω· θ' ἀναχωρήσω αὐριον τὸ πρωῒ, καὶ ἴσως εὑρετε κατὰ τινα ἡμέραν τὴν περίστασιν νὰ τῇ εἰπῇτε ὅ,τι ἔκαμα διὰ τ' ἀπαλλάξω αὐτὴν μιᾶς δυσχεροῦς στιγμῆς.

— Μὴ ἐλπίζετε νὰ τῇ εἰπῶ τοῦτο, ὑπέλαθεν ἡ Καλὴ Γυναίκα, δὲν θὰ τὸ εἰπῶ ποτέ. Πρέπει νὰ ἦνε νεκρὸς ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον, καὶ δὲν θὰ ἦμαι ἐγὼ ἐκείνη ἥτις θὰ ἐξεγείρῃ τὸ παρελθόν.

Ἡ παρουσία τῆς Λουίζωνης, ἥτις ἦλθεν ἵνα ὑπηρετήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν, ἐμπόδισε τὴν Κυρίαν Λαμβέρτου νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ ἤρξατο ἡ λοιπὸν ποιοῦσα τὰς τιμὰς τῆς τραπέζης μετὰ χάριτος καὶ ἡσυχίας, ὡς ἂν ἡ ἀτυχὴς μεταλλαγή, ἥτις ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ ἐν τῇ θέσει τῆς, ἐν ταῖς ἐξέσει καὶ ταῖς συμπαθείαις τῆς, εἶχον ὅλως λησμονηθῇ.

Ἐν τούτοις τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε σκυθρωπὸν, καὶ ὡς εὐκόλως δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, οὔτε ὁ εἰς, οὔτε ὁ ἄλλος τὸ ἐτίμησεν· εἰς τὸ τέλος δ' αὐτοῦ εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ὁ Διονύσιος κατηγὴς καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς νεύοντας χαμαί, καὶ ἐκαθέσθη σιωπηλῶς εἰς τὴν συνειθισμένην θέσιν του· εἴτα δὲ, μηχανικῶς πῶς, ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὰ διάφορα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδέσματα καὶ ἤρξατο νὰ τρώγῃ, πάντοτε σιωπηλῶς, μὲ ἀδδηφαγίαν, ἥτις ὡμοιάζε φρενήτιν. Ἡ Κ. Λαμβέρτου καὶ ὁ Δουκλέρκ τὸν παρετήρουν περιλύπως καταβροχθίζοντα, σχεδὸν χωρὶς νὰ αἰσθάνηται, ὅ,τι ἐδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς τροφὴν πολλῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὁ Διονύσιος αἶφνης, ὡς προσβληθεὶς ὑπὸ ἀκαριαίας τινὸς ιδέας, ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ τεμάχιον ὅπερ ἔφερεν εἰς τὸ στόμα του, ἀπώθησεν ἀποτόμως τὸ χειρόμακτρον αὐτοῦ, καὶ ὑψώσας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον, ὡς εἰ ἡσθάνετο δριμύεις ἐν αὐτῷ πόνους, εἶπε μὲ φωνὴν βραχνῶδη.

— Ἀλλὰ τί διάβολον κάμνω ἐγώ;

Εἴτα ἠγέρθη διὰ κινήσεως σπασμωδικῆς, ἔρρι-

ψε τὴν ἔδραν τοῦ μακρὰν καὶ ἐξῆλθε κατεσπευσμένως. ἤκουσαν τὴν κλίμακα τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸν θάλαμόν του τρίζουσαν ὑπὸ τὰ βαρέα σιδηρόφρακτα πέδιλά του· ἡ δὲ Κ. Λαμβέρτου, καὶ τοὶ δεῖξασα μέχρι τοῦδε μεγίστην ὑπομονὴν, δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ περιστείλῃ τὴν ταραχὴν τῆς, καὶ ἠγέρθη ἐν τάχει.

— Οὐδέποτε εἶδον τὸν Διονύσιον τοσοῦτον περιαλγῇ, εἶπε περίφροντις, καὶ φοβοῦμαι μὴ δὲν δυνηθῶ νὰ τὸν πρᾶυνω τόσον εὐκόλως, ὅσον ἤλπιζον. Συγχωρήσατέ με, κύριε Ἀλφρέδε, διότι ἐν στιγμαῖς τοσοῦτον ἐποδύνοισ, μία μήτηρ πρέπει νὰ προσέχῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὸν υἱόν τῆς. . . . Πρέπει ἀπολύτως νὰ ἴδω τί κάμνει αὐτὸς ὁ ἄμοιρος Διονύσιος, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθην ἴσως μεθ' ὑπερβαλλούσης αὐστηρότητος.

Καὶ χαιρετήσασα αὐτὸν διὰ νεύματος ἐξῆλθε τοῦ ἐστιατορίου, ἀφίσασα ἐν αὐτῷ τὸν Ἀλφρέδον μόνον, ὅστις ἴσως δὲν ἐλυπήθη, διότι τὸν ἄφησε ν' ἀναπαυθῇ ἐν τῇ μοναξίᾳ ἀπὸ τὰ σφοδρὰ αἰσθήματα, ἅτινα τὸν κατεσπάρασσον ἀπὸ τινων ὥρων. Καὶ λοιπὸν ἀπεσύρθη εἰς σκοτεινὴν τινα γωνίαν, ἵνα μὴ κατοπτεύηται ἐκ τοῦ πλησίον ἀπὸ τοῦς ὑπηρέτας, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε σκεπτόμενος. Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀγρονόμου, ἤκουεν ἐκ διαλειμμάτων κραυγὰς μυχιούς διασχίζουσας τὸ εὐσθενὲς στήθος τοῦ Λαμβέρτου, καὶ τὴν πρᾶειν καὶ ἐμμελῆ φωνὴν τῆς Καλῆς Γυναίκος, ἥτις προσεπάθει νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Εἰς δὲ τὸ παρακειμενον δωμάτιον ὅλοι οἱ ὑπηρέται καὶ αἱ θεράπαιναι τῆς ἐπαύλεως ἦσαν συνηγμένοι περὶ τὴν ἐστίναν τοῦ πυρὸς καὶ ἡρώτων ἀλλήλους ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ μετ' ἐκπλήξεως, ὅποια ἄρά γε δυσυχία ἐνέσκυψεν ἐπὶ τῆς οἰκίας ταύτης, τῆς τέως τοσοῦτον εὐδαίμονος.

Ἐν τούτοις ὁ θόρυβος εἶχε διασκεδασθῇ εἰς τὸ ἄνω ὀρόφωμα, μετ' οὐ πολὺ δ' ἡ Κ. Λαμβέρτου εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἔνθα παρέμεναν ὁ Δουκλέρκ.

— Δὲν σὰς παρέσχομεν τόσῳ καλὴν φιλοξενίαν, κύριε Ἀλφρέδε, εἶπεν ἡ Καλὴ Γυναίκα μελαγχολικῶς, ὥστε δὲν θὰ παραιτήσῃ μετὰ λύπης οἰκίαν, ἐν ᾗ τὰ πάντα διάκεινται πενθίμως.

— Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω πλέον, κυρία, ἀπεκρίθη καὶ ὁ Ἀλφρέδος περιλύπως, δὲν θὰ ζητήσω περισσότερον τὴν φαιδρότητα, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν, ἐπιτρέψατέ μοι, πρὶν ἀναχωρήσω, νὰ σὰς ἀπευθύνω μίαν παράκλησιν.

— Ὅποιαν;

— Γνωρίζω ὅτι ἡ Ἀδελαΐς ἐξ εὐσεβείας ἔκτισεν εἰς τὸ ἔλος τῆς Σαιντέθης, πλησίον τοῦ μέρους, ἐνθα ἀπώλετο ὁ ἀδελφός της, ἐκκλησιδὸν τι, ἐν ᾧ κείται τὰ λείψανα τοῦ δυστυχούς Γουστάβου. Δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Ὁζεραΐν διὰ πολὺν χρόνον, ἂν ἔχι διὰ πάντοτε, πρὶν ὑπάω νὰ χύσω ἐν δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ καλλιτέρου μου φίλου, ἐκείνου μεθ' οὗ πᾶσι αἱ ἐλπίδες μου ἐσβεσθήσαν.

Ἡ Καλὴ Γυναίκα πρετίηρτηεν ἀσκαδαμυκτεὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὸν Ἀλφρέδον, καὶ εἶτα ὑπέλαθε μετ' ἧτος περιφρονεῖ.

— Ἰσως εἰς τὸ βέλος τῆς ψυχῆς σας ἔγκειται, ὑστεροβουλία τις, τὴν ὁποίαν προσπαθεῖτε νὰ ἀποκρύψετε καὶ ἀπὸ ὑμᾶς αὐτὸν. Ἀλλ' ἀδιόφορον, κύριε, ἡ ἐπιθυμία σας μοὶ φαίνεται ἀξέπικνος καὶ δὲν ἔχω τὴν γενναϊότητα νὰ σας ἀρνηθῶ τὴν παρηγορίαν ταύτην. ἔχω μίαν κλειδα τῆς ἐκκλησιαίς, διότι ἐγὼ ἔχω τὴν φροντίδα τοῦ νὰ περικοσμῶ μετ' αὐτῇ τὸ θυσιαστήριον, ὅπερ καλύπτει τὸν τάφον. Αὐριον τὸ πρῶτ' λοιπὸν, πρὶν ἀναχωρήσετε, θὰ σας ὁδηγήσω ἐγὼ αὕτῃ εἰς τὸ ἐκκλησιδόν, καὶ ὁ Θεὸς ἂς σας κρίνῃ, ἂν ἔχητε ἄλλην πρόθεσιν, παρὰ νὰ εὔχηται ἐν τελευτῇ αὐτοῦ χαῖρε εἰς τὴν κόνιν τοῦ φίλου σας.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν τοῦ Δουκλέρ, προσκαλέσασα μίαν ὑπηρετρίαν, τὴν διέταξε νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ξένον εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπερ τὸ εἶχε προπαρασκευασθῇ.

Ἡ νύξ, ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, διήλθεν ἐν τῇ ἐπαύλει λυπηρὰ καὶ τεταραγμένη. Ἐν τούτοις ὅταν ἀνέλαμψεν ἡ ἡμέρα, ὁ ξένος εἶχεν ὑποκύψει εἰς τὴν κόπωση καὶ ἐκοιμάτο ὑπνὸν ελαφρὸν καὶ πλήρῃ ἀνταρῶν ὁνείρων, ὅτε κτύποι τινες γενόμενοι σιγαλῶς ἐπὶ τῆς θύρας, τὸν ἀφύπνισαν. Ἦτον ἡ ὑπηρετρία ἐλθοῦσα νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἡ Κ. Λαμβέρτου τὸν ἐπερίμενον ὅπως προγεγραμμένον. Ἐν ὁλίγαις στιγμαῖς ἐνδύθει, ἡτοιμάσθη ὅπως ἀναχωρήσῃ, ὅτε δὲ κατήλθεν εἰς τὴν κάτω αἴθουσαν, εὗρε τὴν Καλὴν Γυναίκα περικυκλωμένην ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς καὶ τὰς θεραπαινίδας της, αἵτινες τῇ ἐλάλουν ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Προσελθόντος δὲ τοῦ Ἀλφρέδου, αὕτῃ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μετ' ὕψους πρόσχρη, καὶ τῷ εἶπε μετὰ τὰς πρώτας φιλοφρονήσεις, δεικνύουσα τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης προπαρασκευασμένα κυμβία τοῦ καφέ.

— Ἠλπίζον ὅτι ὁ Διούτιος ἤθελε μᾶλλον τιμᾶσαι διὰ

τῆς παρουσίας του εἰς τὸ πρόγευμα, ἀλλὰ μοὶ εἶπον ὅτι ἐξῆλθε λίαν πρῶτ', χωρὶς νὰ γνωρίζωσι ποῦ ὑπῆγεν. ἔχω σκοπὸν νὰ τὸν ἐπιπλήξω ὀλίγον, ὅταν ἐπανέλθωμεν τοῦ περιπάτου· ἐντούτοις γνωρίζετε τὴν παρούσαν κατάστασίν μας καὶ ἐλπίζω νὰ ἦσθε ἐπιεικὲς εἰς τὰς ἐλλείψεις τοῦ πτωχοῦ υἱοῦ μου. Ἀλλ' ἂς σπεύσωμεν, κύριε Ἀλφρέδε, διότι τὸ ἐκκλησιδὸν ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ πλέον τῆς μίτης καὶ ἡμῖς εἰς λεύγαι· ἄλλως τε καὶ ὁδὸν δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν.

— Τί, κύριε;

— Πρόσωπον τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ ἴδῃτε, εἶπεν ἡ Καλὴ Γυναίκα μετ' αὐστηρότητος. Ἀλλὰ σας ἐπαλαμβάνω, ἂς σπεύσωμεν, καὶ σκέφθητε ὅτι ὅσον καιρὸν δαπανᾷ ὑμεῖς, τὸν ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸν υἱόν μου, ἀπὸ τὸν πτωχόν μου Διονύσιον, ὅστις τὴν ὥραν ταύτην ἔχει τὴν ἀνάγκην παρηγορίας.

III

Ἡ πρώτη ἦτο ψυχρὰ καὶ ὀμίχλωδῃ, ὁ δὲ ἀνατέλλων ἥλιος μόλις ἐδύνάτο νὰ διαπεράσῃ τὰς τέλλων ἡλίας· μόλις ἐδύνάτο νὰ διαπεράσῃ τὰς λευκὰς ἀναθυμιάσεις, αἵτινες ἐξεπέμποντο ἐκ τῶν περιχώρων, τῶν ὁποίων ὁ πύργος ἦτο κέντρον. Ἐν τοῖς τοῖς ὡς διὰ λεπτοῦ ὑφάσματος διακρίναντο τὰ σχήματα τοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ ἐπεκάλυπτον ἐναέριοι ἀνεμοδείκται, τὰ χλοερὰ ἐδάφη τῆς κοιλάδος, ἥτις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς βάσις, αἱ ἐν τῇ παρῶδῳ πεφυτευμέναι αἰγίροι, οἱ κιτρινοχρῶες ἄγροι, οἱ ὕλομανεῖς λειμῶνες τῆς ἐπαύλεως· εἶτα, ὀλίγω παρέκει, ἐφαίνοντο τὰ ἀργυρόεντα τῆς λίμνης ὕδατα, περαιοσμένα ἐν τῇ κοίτῃ των ὑπὸ βύρων καὶ ἐτέρων ἐνδύρων δένδρων. Αὐρα τερπνὴ ἐπώθει ἐναχοῦ τὴν οἰκλήν καὶ τὴν κερὰ μαλλον πυκνὴν, ἐνῶ τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς εἰκόνης παρίστατο καθ' ὅλην αὐτῇ τὴν καθαρότητα καὶ τὴν λάμψιν τῶν χρωμάτων της· ὥστε καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἐγεννῶντο νέαι ἀπύσεις, ἀποτελέσματα σκιᾶς καὶ φωτός, τὰς ὁποίας ὁ ὠχρὸς ἥλιος, ἐρ' ὅσον ἀνέτελλεν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ἐξηρᾶν.

Ἡ εὐρύχωρος αὕτη παιδίς, οὕτως ὑπὸ ἐπιγρώσεως ἀναθυμιάσεων καλυπτομένη, ἤθελεν ἔχει χαρακτῆρά τινα μελαγχολικόν, ἂν χίλιοι θούρβοι διάφοροι, ἐκ παντοίων διαθύσεων ἀκούενοι, δὲν ἐδίδον ζωὴν εἰς τὴν μοναξίαν. Σταγόνες δρόσου ἐπιπτον ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον εἰς ἐκάστην πνοὴν τῆς αὔρας ἐπὶ τῶν μεγάλων δένδρων, ὅκαυοι ἐξέβαλλον τοὺς παραδόξους μυκηθμούς των εἰς τὰ γαιωκαυσωρυχεῖα τοῦ ἔλους, ἐνῶ τὰ μικρὰ πτηνὰ

ἤρχον εἰς τοὺς κήπους τοῦ πύργου τὰ ποιί-
λα καὶ ζωρὰ αὐτῶν καλεσθέντα. Ἐκ δια-
λειμμάτων τριγμοὶ μαστιγῶν, ἄσματα περιχα-
ρᾶς ἤκούοντο ἐκ μέρους τῆς μεγάλης οδοῦ, ἡ πυ-
ροβολισμοὶ μεμνημένοι ἀντήχουν μακροῦ ἐν
τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἀναγγέλλοντες ὅτι ἐπιτίθεισι
πικαρδοὶ κυνηγεῖ ὠφελούντο τοῦ καλοῦ καιροῦ θη-
ρῶντας ἐνδρά πτηνά.

Καὶ τοιαύτη οὕτα ἡ φθινοπωρινὴ αὕτη πρωΐα
δὲν ἐπτερεῖτο θελήτων, τούναντιν μάλιστα ἡ-
ρίζεν ὅπως τις καταφρονήσῃ πάντα κίνδυνον διὰ
τὴν ἀναπνεύσῃ τὸν ἀροσπρὸν καὶ εὐχάριστον αὐτῆς
ἀέρα. Τοιοῦτοτόπως ἐν περάθῃ τοῦ πύργου
ἠνοίχθη εἰς τὸ πρῶτον ὁρόφωμα, καὶ νέη γυνὴ ἀ-
τημιελήτως, ἀλλὰ κομψῶς περιεβλημένη μεταξί-
νην ἐσθῆτα, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου θαυμάζουσα
ἐν σιωπῇ τὴν χωρογραφίαν ταύτην, ἥς ἦτον ὁ
ποιητικώτερος στολισμός.

Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε μίαν τῶν ἐπιχαρίτων καὶ
καθάρων ἐκείνων φυσιογνωμιῶν, αἰτινὴς εἰσιν ὁ
τύπος τῆς ἐκφραστικῆς καὶ εὐφραδοῦς ὠριότη-
τος. Ἡ γλυκεῖα χορὰ τοῦ κανονικοῦ προσώπου
τῆς, οἱ ζωροὶ καὶ πλήρεις πυρὸς ὀφθαλμοὶ τῆς,
ἡ μαύρη κόμη τῆς, ἥς βόστρυχοί τινες διέφευγον
μέ ἀταξίαν θελκτικὴν ὑπὸ τὰ τρίχαπτα τοῦ κρη-
δέμου τῆς, ἀνῆγγελλον γυναῖκα ζωροτάτων πα-
θῶν, ἅμα ταῦτα ἦσαν εἰς τὴν ἐξαψίν των. Ἐφαί-
νετο ὅτι εἶχεν ἡλικίαν εἴκοσιν ἢ εἴκοσι δύο ἐτῶν
τὸ πολὺ, καὶ, παρὰ τὴν νεότητά τῆς, ἐκέκτητο
σοβαρότητά πιν, ἥτις ἐπέβαλε τὸν σεβασμόν.
Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἔκλινεν οὕτω πρὸς τὸ παρά-
θυρον, ἐδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ὁ ὕψνος τῆς εἶχε ἁ-
ραχθῇ ὑπὸ τινος ἀναιροῦ λογισμοῦ τὸν ὅπλον ἤθελε
νὰ διακκεδάσῃ διὰ τῆς θέας τῆς ἐξυπναύτης τύ-
σεως· ἀλλ' ἐκ τοῦ τρόπου μετ' οὗ περιεπλάνη τὸ
βλέμμα τῆς εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐδείκνυνεν ὅτι οὐδό-
λως παρετήρει αὐτὴν καὶ ὅτι μέμνηται κρίφαι ἐ-
τάρασσον τὴν μελαγχολικὴν θεωρίαν τῆς. Ἡ γυνὴ
αὕτη ἦν ὁ Ἀδελφεὶς Γρανσάμ, ἡ κυρία τοῦ πύργου
καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ δυστυχῆς αὐτοῦ Γουστάβου δὲ
Σκινσομόν, οὗ ὁ ἀγρονόμος εἶχε τὴν προτεραιαν
διηγηθῇ τὸ οἰκτρὸν τέλος.

Ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ τετάρτου τῆς ὥρας, αὕτη εὐρί-
σκετο εἰς τὴν σκεπτικὴν ταύτην σπᾶσιν, ὅτε τὸ
βλέμμα τῆς τὸ πόσω ἀφρημένον καὶ ἀδιάφορον
πρὸς μικροῦ, ἐφάνη προσηλωμένον εἰς ἰδίον τι ση-
μεῖον τοῦ ὁρίζοντος καὶ προσπαθοῦν νὰ διεισδύσῃ
εἰς τοὺς διαφανεῖ ἀγρούς, οἵτινες ἐδίδον εἰς ὅλα

τὰ ἀντικείμενα σχῆμα ἀμφίβολον. Ὅτι προσελί-
κυεν οὕτω τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἦσαν δύο ἄνθρω-
ποι βαδίζοντες διὰ τοῦ λειμῶνος στενὴν τινὰ ἀτρα-
πὸν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ πύρ-
γου. Ἀναμριβόλως ἡ παρουσίᾳ των ἐν τῇ διευθύν-
σει ταύτῃ εἶχε πολὺτιμον σημασίαν διὰ τὴν Ἀδε-
λαΐδα, διότι ἔκλινεν αὕτη ζωρῶς ἐπὶ τοῦ ἐξώ-
στου, ψιθυρίζουσα μετὰ ταρχῆς.

— ὦ! ἀναμριβόλως εἶνε αὕτη, εἶνε ἡ φιλιότη-
μου Σουσάννα, τὴν ὁποῖαν συναδεύει ὁ υἱὸς τῆς.
Δυστυχεῖς! Ἐμαθον πλέον τὰ πάντα καὶ θά διηλ-
θον νύκτα πολὺ κακὴν. Καὶ ὅμως ὑπάγουσιν εἰς
τὸ ἐκκλησιδῖον, ἴσως διὰ ν' ἀπευθύνωσι τὸ τε-
λευταῖον χαῖρε εἰς τὸν ἀγαθὸν καὶ γενναῖον φίλον
των! . . . Ἀλλὰ πόσον ἀχάριστος εἶμαι, προσέθηκα
φέρνυσσιν τὸν λιχανὸν πρὸς τοὺς μὴνιγγας μὲ ἥθος
περίφροντι, δὲν εἶνε σήμερον ἡ δευτέρα σεπτεμ-
βρίου; δὲν εἶνε ἡ ἐπέτειος ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ δυστυ-
χῆς μου ἀδελφός . . . ὦ ναι, ἐνθυμοῦνται καλ-
λίτερον ἐμοῦ καὶ ὑπάγουσι νὰ κοσμήσωσι τὰ ἐκ-
κλησιδῖον μὲ ἄνθη. Ἐχουσι δικαίον, διότι ὁ Γου-
στάβος τοὺς ἡγάπα ὅλους, ἐκεῖνος δὲν τοὺς ἐδίω-
ξε, καὶ ὅμως ἐγὼ, ἀσθενὴς γυνὴ . . . ὦ! ἂν ἡ-
δυνάμην νὰ τοὺς προφθάσω, ἤθελον τοῖς ὁμιλήσει,
ἤθελον τοῖς δώσῃ νὰ ἐννοήσωσι . . . Καὶ διατί
ὄχι; θὰ ὑπάγω, θὰ . . .

— Τί βλέπετ' ἐκεῖ, κυρία; ἠρώτησεν αἴφνης ὀπι-
σθεν φωνὴ τις μελιτώδης, ἥτις τὴν ἔκαμε νὰ φρι-
κίσῃ. Καὶ στραφεῖσα μετὰ εἶδους τινος τρόμου
ἀνεγνώρισε τὸν σύζυγόν τῆς, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς
τὸν θάλαμόν τῆς χωρὶς αἴτην νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ὁ Κάρολος Γρανσάμ ἦτον, ὡς καὶ ὁ Ἀλφρέδος
Δουκλέρκ, υἱὸς ἐνὸς ἐργαστασιάρχου, ὅστις πολλὸν
χρόνον πρὶν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ἱστο-
ρία, εἶχεν ἀποσποθῇ τοῦ ἐμπορίου μὲ περιουσίαν
ἀρκοῦσαν ὅπως ζῆσθαι ἐντίμως εἰς ἐπαρχίαν. Καί-
τοι δ' ἔλκων τὸ γένος ἐξ ἀπῶν, ὁ σύζυγος τῆς
Ἀδελαΐδος εἶχεν ἀξιώσεις τινὰς εὐγενείας, καὶ ἐν
ἀριστοκρατικὸν δε ἡγεῖτο τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν
περιστάσεσιν ἐπιδείξεως, καίτοι σπυγνῶς τὸν ὀ-
νόμαζον ἀπλῶς Γρανσάμ, οὐδόλως προσέχοντες
εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του. Ἰσως δὲ οἱ ἰσχυρισμοὶ του
οὗτοι δὲν ἦσαν ζῆνοι εἰς τὴν πίεσιν, ἣν εἶχον κά-
μει ἐπὶ νεάνιδος οἰκογενεῖας ἀρχαίας ἐν τῷ τόπῳ
καὶ ἥς ἡ δόξα δὲν ἐδύνατο ἢ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν
ἀμφίβολον εὐγένειαν τοῦ υἱοῦ τοῦ πρῶτον βιομη-
χάνου. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, γνωρίζομεν ἡδὴ διὰ τίνων
δεσμῶν εἶχεν ἦλθαι συνδεθῇ πρὸς τὸν Γουστάβον δὲ

Σαιντομόν ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Ἀμιέν, πῶς εἶχεν ἀμφισβητήσει τὴν χεῖρα τῆς Ἀδελαΐδος εἰς τὸν Δουκλέρκ, καὶ τέλος διὰ τινων δλεθρίων περιπετειῶν κατίσχυσε τοῦ ἀπόντος ἀντιζήλου του. Ἀπολείπεται ἤδη νὰ γνωρίσωμεν ἰδιαιτέρως τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ ἄτομόν του.

Εἶχεν ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, ἀλλ' ἦτο τοσούτον βραχὺς τὸ ἀνάστημα ὥστε μόλις ἐφαίνετο εἰσοσιπεντούτης, τὸ πρόσωπόν του ἦτον ἰσχνὸν καὶ ἐπιμυκές, ὁ πῶγων του ξανθὸς καὶ σπάνιος, τὸ χεῶμά του χολερικόν, οἱ δὲ ἡμίκλειστοι ὀφθαλμοὶ του, τοὺς ὁποίους ἐνευε χαμαὶ, ἅμα ἄλλοι προσηλοῦντο ἐπ' αὐτῶν, ἐξέφραζον μεγάλην δειλίαν, ἣν οἱ ἐχθροὶ του ὡς ὑποκριτὰν ἐξελάμβανον. Ἐν τούτοις δὲν ἐστρεφετο οὔτε χάριτος, οὔτε ἀξιοπρεπείας, ὅτε εὐρίσκετο ἀπέναντι κατωτέρων ἢ φίλων του· ἀλλὰ ἀπέναντι ξένων ἢ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὑπέθετεν ὡς δυσμενῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἦτον ἀνῆσυχος, ἐταράσσετο καὶ τὰ βλέμματα τὸν ἐβάρυνον δίκην φορτίου. Ἦτο τέλος εἰς τῶν χαύνων καὶ φιλυπόπτων ἐκείνων χαρακτῆρων, οἵτινες πανταχοῦ εὐρίσκουσιν ἐχθροὺς καὶ τοὺς πάντας φοβοῦνται. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τῆς ὕλικῃς ἐκείνης χαυνότητος, ἥτις συνίσταται εἰς τὸ ὀπισθοδρομεῖν ἐνώπιον τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ περὶ τῆς ἠθικῆς ἥτις ἐπάγει σκέψιν ἐνώπιον παντὸς ὅ, τι εἶναι ἰσχυρόν, ὅ, τι δύναται νὰ ἀμυνθῇ, καὶ ἥτις ἐπάγει θράσος καὶ ἀσπλαγχνίαν ἐνώπιον παντὸς ἀσθενοῦς καὶ ὑποτεταγμένου. Τοιοῦτον χαρακτῆρα εὐκόλως ἐδύνατο νὰ δαμάσῃ μία γυνὴ ἥρκει μόνον νὰ δείξῃ αὐτῇ σταθεράν τινα καὶ ἐνεργητικὴν θέλησιν κατὰ τῶν φαύλων αὐτοῦ διαθέσεων, καὶ εὐκόλως ἤθελε τῇ ἐπιβάλλει ὅλην τῇ τὴν δύναμιν. Ἀλλ', ὡς εἶδομεν, ἡ Ἀδελαΐς ἦτο πολὺ νέα, πολὺ ἀπειρος, πολὺ ἀσθενὴς τέλος ἐν ἑαυτῇ ὅπως καθυποτάξῃ ἐκείνον ὥστε φυσικῶς ἐπρεπεῖν ἐκείνη νὰ καθυποταχθῇ ὑπ' αὐτόν.

Ὅτε ἡ Ἀδελαΐς εἶδε τοσούτῳ πλησίον τὸν σύζυγόν της, ἐν στιγμῇ μάλιστα καθ' ἣν εἶχεν αἰτίαν νὰ μὴ ἐπιθυμῇ πολὺ τὴν παρουσίαν του, εὐρέθη εἰς δυσχερῆ θέσιν καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτόν ἐναγωνίως. Τὸ πρόσωπον τοῦ Γρανσάμ ἦν γαλήνιον κατ' ἐπιφάνειαν, ἀλλ' οἱ ἡμίκλειστοι ὀφθαλμοὶ του ἐξηκόντισαν ταχὺ βλέμμα πρὸς τὴν πεδιᾶδα, ὡς διὰ νὰ εὕρῃ ὅποιον ἦτο τὸ ἀπασχολοῦν τὴν Ἀδελαΐδα πρὸ τῆς ἐλεούσεώς του ἀντικείμενον. Ἄλλως τε ἦν ἡτὴ ἐνδεδυμένο· ἵνα ἐξέλθῃ, καὶ ἡ κομφότης τῆς στολῆς του εἰς ὥραν τοσούτῳ πρωϊνὴν ἐ-

φαίνετο ἑκτακτος. Πλήρης ἐνδυμασία, διόπτρον χρυσοῦν, ὑποδήματα ἐστῖλθωμένα, δακτύλιοι εἰς ὅλους τοὺς δακτύλους, ἦσαν πράγματα λίαν πολυτελῆ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐρημὸν ἐν ἣ ἔζων εἰς Ὁζεραίν· ἀλλ' ὅ, τι ἐπραττεν ὁ Γρανσάμ, εἶχεν αἰτία ἰδιαιτέρα, τῶν ὁποίων μόνος ἐφύλαττε τὸ μυστικόν, καὶ τὰ ὁποῖα οὐδεὶς ἄλλος ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, εἰ μὴ ἐκέκμητο τὰς χαμαιζήλους καὶ παραδόξους αὐτοῦ ἀδυναμίας. Ἐν τούτοις ἐδύνατό τις εὐλόγως νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἡ λαμπρὰ αὕτη στολὴ σκοπὸν εἶχεν ἢ νὰ καταπλήξῃ χωρικόν τινα, οὗ ὁ Γρανσάμ πρὸς τὸ παρὸν εἶχεν ἀνάγκην, ἢ νὰ διασκεδάσῃ τὰ ἔγνη τῆς κοπώσεως καὶ τῆς ἀγρυπνίας, ἥτις ἐδείκνυτο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὅπως δὴ ποτε, ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν τινα ἐπιστολήν, ἥς ἐφαίνετο ὅτι προὔτιθετο ν' ἀνακοινώσῃ τὸ ἐμπεριεχόμενον εἰς τὴν Ἀδελαΐδα, ἐλθὼν παρ' αὐτῇ λίαν πρωΐ.

— Πῶς! εἰσθε σεῖς, φίλε μου; εἶπε τέλος ἡ νέα γυνὴ μετὰ μικρᾶς ταραχῆς. Ἐπασχον καὶ ἠθέλησα ν' ἀναπνεύσω ὀλίγον καθαρὸν αἶρα· ἀλλ' ἡ πρωϊνὴ ὀμίχλη εἶνε ψυχρὰ, καὶ θά...

Καὶ ἤρχισε νὰ κλείῃ τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἐμποδίσῃ ἴσως τὸν σύζυγόν της, νὰ ἴδῃ τοὺς δύο πορευομένους καὶ τὴν διεύθυνσιν ἣν ἐλάμβανον. Ἀλλ' ὁ Γρανσάμ τῇ ἀνεχαίτισε τρυφερῶς τὸν βραχίονα καὶ τὴν ἠρώτησεν ἐκ νέου, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὰ δύο ἄτομα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τὸ σχῆμα καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δυσδιάκριτον, ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνοντο ἐν τῇ ὀμίχλῃ.

— Καὶ τί ἐβλέπετε μετὰ τοσούτης προσοχῆς, φιλάττη μου Ἀδελαΐς;

— Ὡς μου! Κάρολε, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ ἐρυθριῶσα, κἀνὲν δὲν ἐνυπάρχει μυστήριον. Ἦτον ἡ Σουσάννα καὶ ὁ υἱὸς της, οἵτινες διήρχοντο ὑπὸ τὰ παράθυρά μου, καὶ ἐσκόπευον νὰ...

— Νὰ τοὺς προσκαλέσῃς καὶ εἰσαγάγῃς εἰς τὸν πύργον; εἶπεν ὁ Γρανσάμ εἰρωνικῶς. Ἐνομίσατε ἴσως ὅτι ἐξηλθον καὶ ἠβελήσατε ἐν ἀπουσίᾳ μου νὰ δεχθῆτε ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους δὲν ἀγαπῶ, τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω, καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπεφάσισα ἤδη ν' ἀπαλλαχθῶ διὰ παντός... Διὰ τοιοῦτου τρόπου, Ἀδελαΐς, θέλετε νὰ καταστήσῃτε σεβαστὴν τὴν ἐξουσίαν μου;

Οἱ λόγοι οὗτοι, ἀπαγγελθέντες με τόνον ἐπιπληξέως, εἶχόν τι τὸ ἀναποφάσιστον καὶ πικρόν· ὥστε ἡ Ἀδελαΐς βαθείως συγκινηθεῖσα, ἀπεκρίθη με δακρυβρόκτους ὀφθαλμούς.